

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: **T. T. N.**, narozená „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupená advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
se sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2015, č. j. MV-145030-4/SO/sen-2014,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 31. 12. 2015, č. j. MV-145030-4/SO/sen-2014, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 20. 8. 2014, č. j. OAM-118-42/PP-2014, se pro nezákonnost **zrušují** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 16 600 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 31. 12. 2015, č. j. MV-145030-4/SO/sen-2014, jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 20. 8. 2014, č. j. OAM-118-42/PP-2014, kterým byla zamítnuta její žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 87b odst. 1 ve spojení s ustanovením § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Současně požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že žalovaný zásadním způsobem porušil své povinnosti odvolacího orgánu. Předně žalobkyně poukázala na nekonkrétnost výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť v něm není uvedeno, podle kterého zákonného ustanovení byla žádost zamítnuta, nýbrž pouhé konstatování o nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 87b zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně je přesvědčena, že správní orgán měl zvolit jiné ustanovení, jež by umožňovalo zamítnutí žádosti, případně měl uvažovat o zastavení řízení. Dalšího pochybení se pak správní orgány měly dopustit v otázce věcného přezkumu případu. Žalobkyně sdílí společnou domácnost se synem svého manžela, který je občanem České republiky a v důsledku střídavé péče pobývá i u své biologické matky. Na základě této skutečnosti pak správní orgány dospěly k závěru, že žalobkyně nemůže mít se synem svého manžela vztah obdobný vztahu rodinnému, neboť nezletilý syn má svoji biologickou matku. Je pravdou, že žalobkyně nespadá do úzce specifikované kategorie rodinných příslušníků, nicméně by na ni mělo být pohlíženo jako na osobu mající vztah s občanem Evropské unie, který je vztahu rodinného příslušníka obdobný. Žalobkyně se o nezletilého syna svého manžela stará v roli nevlastní matky, což má samo o sobě značnou vypovídací hodnotu. Vztah obdobný vztahu rodinnému je nutno posuzovat materiálně, a nikoliv formálně.
3. Správní orgán I. stupně naprosto jednoznačně porušil principy dobré správy, když nezohlednil, zda nemůže rozhodnutí správního orgánu I. stupně a potažmo i žalovaného způsobit žalobkyni nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. V neposlední řadě pak žalovaný nedostatečně přezkoumal žalobkyní podané odvolání, když se nevypořádal s uplatněnými námitkami a bez jakéhokoli zdůvodnění je neřešil nebo odmítl jako nedůvodné. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky za mylné či vyvrácené, které skutečnosti vzal za prokázané a jakými úvahami se řídil při hodnocení jednotlivých důkazů. Tyto požadavky nicméně napadené rozhodnutí postrádá. S ohledem na výše uvedené proto žalobkyně navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že žalobkyně nedisponuje žádnou přímou vazbou na nezletilého syna svého manžela, neboť je to právě její manžel a biologická matka, kteří mají povinnost se o nezletilého syna starat. Žalobkyně nemá a ani nemůže mít vztah intenzity obdobné vztahu matka – syn, když nezletilý matku, která o něj řádně pečuje, má. Žalobkyně pobývala na území České republiky v rámci dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny, přičemž nositelem oprávnění byl právě její manžel. V důsledku nepředložení zákonných náležitostí jí bylo toto oprávnění odebráno. Vztah žalobkyně k nezletilému synovi jejího manžela je pouze vztahem odvozeným. Pokud žalobkyně hodlá dále legálně pobývat na území České republiky, nechť požádá o udělení dlouhodobého pobytu
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z důvodu společného soužití s manželem a předloží zákonem požadované náležitosti. Žalovaný se domnívá, že námitka žalobkyně o nepřiměřeném zásahu do jejího rodinného a soukromého života je nedůvodná, poněvadž žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, zmíněné povolení jí nemohlo být vydáno a zároveň jí nemohla ani vzniknout žádná újma. S ohledem na výše uvedené proto žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

Replika žalobkyně

5. V replice žalobkyně uvedla, že nelze akceptovat účelové a ničím nepodložené závěry žalovaného o tom, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Podle ustanovení § 15a odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců musí cizí příslušník kumulativně splnit dvě podmínky, a to trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému s občanem Evropské unie a jejich soužití ve společné domácnosti. Posouzení obdobného vztahu je založeno na vzájemném poměru mezi dotčenými osobami, přičemž tento vztah musí být osobně a citově natolik intenzivní, že by újmu způsobenou jednomu pocítovala též druhá osoba jako újmu vlastní. Žalobkyně opakovaně poukázala na skutečnost, že nezletilému synovi jejího manžela je nevlastní matkou a chová se k němu jako jeho matka, když o něj pečuje, vaří mu a hraje si s ním.

Ústní jednání před soudem

6. Při ústním jednání konaném dne 30. 1. 2019 právní zástupce žalobce přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení ve znění repliky. Zdůraznil, že z konstantní judikatury správních soudů jednoznačně vyplývá, že za rodinného příslušníka nezletilého se dle právní úpravy účinné v době rozhodné považuje i nevlastní rodič nezletilého, který s ním žije ve společné domácnosti. Trval na tom, že v daném případě bylo prokázáno, že žalobkyně sdílela společnou domácnost s manželem a jeho nezletilým synem. Tento nezletilý syn byl ve střídavé péči manžela žalobkyně a své biologické matky. Uvedl, že s ohledem na tyto skutečnosti je nutné žalobkyni považovat za rodinného příslušníka nezletilého syna jejího manžela. V závěru konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, a navrhl jeho zrušení v plném rozsahu.
7. Žalovaný se z jednání soudu písemně omluvil. Ve své omluvě výslovně souhlasil s projednáním věci bez jeho přítomnosti.

Posouzení věci soudem

8. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ustanovení § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanoví ustanovení § 72 odst. 1 s. ř. s. a ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 6. 1. 2014 podala žalobkyně žádost o povolení k přechodnému pobytu na území Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

České republiky, kde jako účel pobytu vyznačila soužití s občanem Evropské unie. Správní orgán I. stupně po posouzení žádosti dospěl k závěru, že žalobkyni není možné považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie dle ustanovení § 87b odst. 1 a ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců ve vztahu k nezletilému synovi jejího manžela. Žalobkyně bydlí na území České republiky se svým manželem a jejich dcerou. Žalobkyně nejprve pobývala na území České republiky legálně na základě dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny, nicméně poté, co nepředložila zákonem požadované náležitosti, jí nebylo povolení prodlouženo. Nezletilý syn manžela žalobkyně, kterému v době rozhodné bylo 8 let, je státním občanem České republiky, přičemž společnou domácnost s žalobkyní a jejím manželem sdílí dle potřeb a možností jeho biologických rodičů, kteří nemají oficiálně upravenou péči, ale snaží se dodržovat režim střídavé péče. Z výpovědí žalobkyně, jejího manžela a biologické matky nezletilého syna byly tyto skutečnosti potvrzeny. V reakci na tato sdělení správní orgán I. stupně vydal dne 20. 8. 2014 rozhodnutí, kterým zamítl žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky pro nesplnění podmínky uvedené v ustanovení § 87b odst. 1 ve spojení s ustanovením § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně není rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Žalovaný jakožto odvolací orgán, po postoupení spisu odvolání žalobkyně zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně pravomocně potvrdil.

10. Primárně se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, ve které žalobkyně namítala, že se žalovaný nevypořádal s její odvolací námitkou týkající se přiměřenosti zásahu správního rozhodnutí do jejího osobního a rodinného života. K tomu soud uvádí, že otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně se výslovně zabýval ve svém rozhodnutí správní orgán I. stupně, který dospěl k závěru, že *„rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky nebude nepřiměřeně zasazeno do soukromého nebo rodinného života účastnice řízení, neboť tato může k pobytu na území České republiky využít institutu povolení k dlouhodobému pobytu a na území pobývat za účelem společného soužití rodiny společně se svým manželem a dcerou, jak tomu bylo i v minulosti“*. Žalobkyně ve svém odvolání namítala, že napadené rozhodnutí je nepřiměřené a že daná otázka nebyla dostatečně posouzena. V žalobou napadeném rozhodnutí pak žalovaný ve vztahu k přiměřenosti zásahu rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobkyně uvedl: *„Účastnice řízení nemá žádnou přímou vazbu na nezletilého N. V. A., jehož matkou je paní T. T. L. A. a otcem pan N. S. T., kteří jsou povinni se o nezletilého starat a podílet se na jeho výchově. Účastnice řízení nemá s nezletilým občanem České republiky vztah intenzity obdobné vztahu matka – syn, neboť nezletilý má matku, která o něj pečuje. Rozhodnutí o zamítnutí žádosti je přiměřené s ohledem k výše uvedenému.“* Z uvedeného dle soudu vyplývá, že žalovaný se alespoň v minimální míře otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí do osobního a rodinného života žalobkyně zabýval. Z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je plně seznatelný postoj, který k této otázce žalovaný zaujal. V tomto směru tedy neshledal soud žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Správností závěrů, ze kterých žalovaný při posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí vycházel, se bude soud zabývat níže.
11. V další námitce žalobkyně rozporovala postup správního orgánu I. stupně, jenž dle jejího názoru ve výroku prvoinstančního rozhodnutí neuvedl ustanovení, podle kterého její žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítl.
12. Požadavky na výrokovou část rozhodnutí stanoví ustanovení § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), kde je mimo jiné uvedeno, že ve Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků řízení. Dané ustanovení správního řádu tedy výslovně předpokládá, že správní orgán ve výroku kromě dalších náležitostí uvede i odkaz na právní ustanovení, podle kterého v řízení rozhodoval – tj. subsumuje zjištěný skutkový stav pod konkrétní ustanovení předpisu, jež se problematikou předmětu řízení zabývá. Vymezení hmotněprávního ustanovení je nezbytné nejen pro samotné účastníky řízení, ale rovněž z hlediska přezkoumání rozhodnutí v odvolacím řízení, kde musí mít nadřízený správní orgán možnost posoudit, zda byla provedena správná právní kvalifikace a zda skutkový stav byl podřazen pod právní ustanovení, jež na tento skutkový stav dopadá. Jak přitom soud zjistil ze správního spisu, správní orgán I. stupně vymezil důvod zamítnutí žádosti žalobkyně ve výroku prvostupňového rozhodnutí takto: „... se žádost o povolení k přechodnému pobytu na území České republiky zamítá pro nesplnění podmínky uvedené v ust. § 87b odst. 1 ve spojení s ust. § 15a zák. č. 326/1999 Sb., neboť žadatelka není rodinným příslušníkem občana Evropské unie a ustanovení zák. č. 326/1999 Sb. týkající se rodinných příslušníků občana Evropské unie na ní nelze ve smyslu ust. § 15 a zák. č. 326/1999 Sb. vztáhnout“.

13. Pojem rodinného příslušníka ve smyslu cizineckého práva vymezuje § 15a zákona o pobytu cizinců, přičemž podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu těchto osob stanoví § 87b uvedeného zákona. To určuje lhůty, ve kterých je možné žádost podat, náležitosti, které je nutné k ní předložit, a současně i formu, v níž je žádost vyžadována – především ale presumuje, že žádost je podávána ze strany rodinného příslušníka občana Evropské unie. Nesplnila-li proto žalobkyně samotný esenciální předpoklad vyhovění žádosti, tj. dospěl-li správní orgán k závěru, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, bylo dle zákona o pobytu cizinců účinného do 17. 12. 2015 možné její žádost zamítnout právě jen s odkazem na zmiňovaný § 87b ve spojení s § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť daný předpis výslovně důvod zamítnutí s ohledem na nesplnění zákonných podmínek vyžadovaných pro rodinné příslušníky občanů Evropské unie neznal. Teprve nabytím účinnosti novely č. 314/2015 Sb. byl do § 87e zákona o pobytu cizinců doplněn nový důvod zamítnutí žádosti, jenž dle odst. 1 písm. e) uvedeného ustanovení zní: „není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a nebo s ním společně nepobývá na území“, předmětná novelizace nicméně nabyla účinnosti až po vydání prvostupňového rozhodnutí, které bylo vydáno dne 20. 8. 2014.
14. Z uvedeného proto vyplývá, že pokud správní orgán I. stupně žádost žalobce ve výroku zamítl s odkazem na nenaplnění pojmu „rodinný příslušník občana Evropské unie“ vymezeného v § 15a zákona o pobytu cizinců, což mělo za následek, že dotyčného nebylo možno považovat za osobu, která je dle § 87b stejného předpisu oprávněna žádat o povolení k přechodnému pobytu, je možné uvedený výrok v kontextu právní úpravy účinné v době vydání prvostupňového rozhodnutí považovat za správný, neboť vymezuje právní ustanovení, podle kterého bylo v řízení rozhodováno. Uvedená námitka je tedy rovněž nedůvodná.
15. Dále žalobkyně namítala nesprávné posouzení otázky, zda mezi ní a synem jejího manžela existuje vztah obdobný vztahu rodinnému. Podle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. Tyto podmínky musí být splněny současně, nesplnění byt' jen jedné

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podmínky znamenají, že na cizince nelze aplikovat ustanovení zákona o pobytu cizinců týkající se rodinných příslušníků občana Evropské unie.

16. Vymezením pojmu vztah obdobný vztahu rodinnému se zabýval Nejvyšší správní soud již v řadě svých rozhodnutí. V rozsudku ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010-63, publ. pod č. 2094/2010 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Vztah obdobný vztahu rodinnému musí být však definován tak úzce, jak je definován vztah rodinný, musí se proto jednat o vztahy analogické vztahům mezi rodinnými příslušníky tak, jak je zákon v souladu se Směrnicí [směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS, pozn. soudu] vymezuje. Za vztah rodinný je bezesporu považován vztah rodiče - děti, prarodiče - děti. Lze v této souvislosti proto akceptovat názor stěžovatele stran posuzování takovýchto vztahů (obdobných vztahům rodinným), existují-li mezi určitými osobami, které mezi sebou mají určitou dlouhodobou úzkou citovou a jinou vazbu, přitom takové vztahy lze přirovnat ke vztahu např. rodiče - děti, prarodiče - vnuci.*“
17. Na citovaný rozsudek navázal Nejvyšší správní soud v řadě svých rozhodnutí (např. v rozsudcích ze dne 25. 9. 2013, č. j. 6 As 30/2013-42, ze dne 3. 3. 2016, č. j. 6 Azs 282/2015-27, ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 Azs 266/2015-26, ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 177/2016-28). V rozsudku ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015 - 35, Nejvyšší správní soud upřesnil, že „*[p]ři aplikaci tohoto neurčitého právního pojmu je třeba vždy zkoumat konkrétní okolnosti každého případu a není možné konstruovat jednotnou šablonu, kterou by bylo možné aplikovat na každý případ tvrzení o cizinci, který má být považován za rodinného příslušníka občana EU. Lze však konstatovat, že tento pojem zahrnuje v sobě dvě dílčí kritéria, která musí být u posuzovaného vztahu současně existovat, aby byla naplněna první podmínka složené skutkové podstaty v § 15a odst. 3 písm. b) cizineckého zákona. Prvním kritériem je kvantitativní stránka vztahu, v rámci níž je hodnocena jeho trvalost, a druhým kritériem je kvalitativní stránka vztahu, u které se hodnotí, zda je posuzovaný vztah obdobný vztahu rodinnému. Kvantitativní i kvalitativní stránka spolu úzce souvisejí a nelze je striktně oddělovat.*“
18. Z citované judikatury lze dovodit, že pojem vztah obdobný vztahu rodinnému je vykládán restriktivně, přičemž při posuzování tohoto vztahu je přihlíženo ke konkrétním okolnostem daného případu. Nevychází se přitom pouze z formálního stavu, ale také z faktického vztahu mezi cizincem a občanem Evropské unie. Ani restriktivní výklad daného pojmu však nevylučuje za existence střídavé péče o nezletilé dítě možnost navázání ze strany dítěte vztah obdobný vztahu rodič - dítě i k partnerům odděleně žijících rodičů. Ke stejnému závěru dospěl i Krajský soud v Praze v rozsudku ze dne 1. 11. 2016, č. j. 46 A 68/2015-41. V takovém případě dle soudu je nutné řádně posoudit otázku existence takového vztahu zejména po stránce faktické, tedy zda v době, kdy v rámci střídavé péče nezletilé dítě pobývá u daného rodiče, partner tohoto rodiče vykonává ve vztahu k nezletilému rodičovskou péči a jaký je rozsah této péče v rámci střídavé péče o nezletilé dítě. Podstatou zhodnocení obdobnosti vazby mezi dvěma osobami jako vztahu potenciálně rodinnému je jejich faktický vztah, resp. role v rámci rodiny, kterou mezi sebou zaujímají, nikoliv striktně pouze jejich pokrevní příbuznost.
19. V daném konkrétním případě je mezi účastníky nesporné, že nezletilý syn manžela žalobkyně je státním občanem České republiky, přičemž společnou domácnost s žalobkyní a jejím manželem sdílí dle potřeb a možností jeho biologických rodičů, kteří nemají

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

oficiálně upravenou péči, ale snaží se dodržovat režim střídavé péče. Za dané situace není možné vyloučit možnost existence vztahu obdobného vztahu rodinnému mezi žalobkyní a nezletilým dítětem jejího manžela pouze s poukazem na skutečnost, že nezletilý má matku, která o něj pečuje, jak učinily správní orgány. Naopak bylo nutno posoudit, zda žalobkyně v době, kdy v rámci střídavé péče nezletilý pobývá u jejího manžela, nahrazuje tomuto dítěti rodičovskou péči jeho matky, případně v jakém rozsahu tomu tak je. V daném případě tak soud spatřuje nezákonnost ve smyslu § 78 s. ř. s. v závěru správních orgánů, že pokud nezletilý má matku, nemůže k němu automaticky manželka otce, který pečuje o nezletilého formou střídavé péče, navázat vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu.

20. S ohledem na výše uvedený závěr považuje soud za předčasné zabývat se otázkou hmotněprávního posouzení zásahu rozhodnutí správních orgánů do osobního a rodinného života žalobkyně.
21. Vzhledem k výše uvedenému proto soud nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zrušit pro nezákonnost. Výše popsanou nezákonností bylo zatíženo již rozhodnutí správního orgánu I. stupně, proto soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. přikročil i ke zrušení prvostupňového rozhodnutí. Věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil soud žalovanému k dalšímu řízení. V něm bude jmenovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, a bude tedy muset zejména náležitě posoudit tvrzenou fakticitu vztahu mezi žalobkyní a synem jejího manžela z pohledu otázky existence vztahu obdobného vztahu rodinnému.
22. Výrok rozsudku II. o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 16 600 Kč. Tato částka se sestává z uhrazeného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč, mimosmluvní odměny za zastupování ve výši 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby uskutečněné právním zástupcem žalobkyně, Mgr. Vratislavem Polkou, po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky, podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky, replika – § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky, účast na jednání soudu dne 30. 1. 2019 – § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky], a z částky 1 200 Kč za s tím související čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1, odst. 3 vyhlášky.
23. Naopak soud žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení za uhrazené soudní poplatky za návrhy na přiznání odkladných účinků žalobě dvakrát ve výši 1 000 Kč, neboť s těmito návrhy žalobkyně úspěšná nebyla (srov. zamítavá usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. 2. 2016, č. j. 15 A 16/2016-40, a ze dne 14. 3. 2016, č. j. 15 A 16/2016-51).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. ledna 2019

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)